

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Сливен, 19.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Ивайла Т. Куманова Георгиева
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михайлова Маринова Въззивно гражданско дело № 20212200500558 по описа за 2021 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба против Решение №260478/01.11.2021г. по гр.д. №1202/2020г. на Сливенски районен съд, с което е осъдено ТД „Тереза Транс“ ЕООД, гр. Сливен да заплати на Щ. ИВ. Щ. следните суми: сумата от 216,70лв., представляваща неплатено възнаграждение за извършена услуга за периода от 21.06.2019г. до 02.07.2019г., ведно със законната лихва за забава, считано от завеждане на исковата молба на 14.05.2020г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 633,69лв., представляваща неплатени командировъчни разходи за периода от 21.06.2019г. до 02.07.2019г., ведно със законната лихва за забава, считано от завеждане на исковата молба на 14.05.2020г. до окончателното ѝ изплащане; сумата 18,06лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главница от 216,70лв. за периода от 20.07.2019г. до 14.05.2020г., като иска в останалата част до пълния претендиран размер от 20,22лв. е отхвърлен като неоснователен; сумата 52,81лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главница от 633,69лв. за периода от 20.07.2019г. до 14.05.2020г., като иска в останалата част до пълния претендиран размер от 73,94лв. е отхвърлен като неоснователен. С Решението са присъдени разноски на страните по съразмерност и ответното дружество е осъдено да заплати държавна такса по сметка на СлРС в размер на 200лв.

Въззивната жалба е подадена от ответника в първоинстанционното производство - „Тереза Транс“ ЕООД, гр. Сливен и с нея се обжалва посоченото решение *изцяло*.

Във въззивната жалба, дружеството въззивник „Тереза Транс“ ЕООД, гр. Сливен чрез пълномощника адв. К., на първо място твърди, че първоинстанционното решение е недопустимо, като произнесено по непредявен иск. Посочва, че срещу дружеството с исковата молба са предявени и докладвани от районния съд обективно съединени искове по чл.128, т.2 от КТ, вр. чл.245, ал.1 и ал.2 от КТ, чл.215 от КТ и чл. 86 от ЗЗД. Твърденията и претенцията на ищеца били за заплащане на трудово възнаграждение и командировъчни във връзка с възникнало между страните трудово правоотношение, като ищеца заемал длъжността „международен шофьор“. Именно тези твърдения били оспорени с отговора на исковата молба. В хода на първоинстанционното производство се събрали доказателства и защитата му била насочена само по въпроса указан от районния съд с доклада налице ли са трудовоправни отношения между страните. С решението обаче съдът е уважил искове с правна квалификация по чл.79 от ЗЗД, като е излязъл от спорния предмет и е присъдил нещо различно от исканото от ищеца. На следващо място, в случай, че въззивният съд не приеме доводите му за недопустимост на постановеното решение, посочва, че същото е неправилно и незаконосъобразно, постановено при допуснати съществени процесуални нарушения. Посочва отново, че вместо да се произнесе по основателността на иска въз основа на въведените с исковата молба твърдения, районният съд се е произнесъл неправилно по дължимостта на неплатено възнаграждение за извършена услуга и свързани с нея командировъчни разходи. Посочва, че районният съд не е изложил в решението си съображения въз основа на кои доказателства е обосновал правните си изводи, като не е обсъдил заключението на вещото лице и не е посочил дали го кредитира или не. На практика липсвали мотиви, в които съдът да е направил преценка на доказателствата и фактическите констатации, въз основа на които са изведени правните изводи на съда. С оглед изложеното, въззивникът моли съда да обезсили обжалваното решение като недопустимо и да върне делото на първоинстанционния съд за произнасяне по предявения иск. Алтернативно, моли съда да отмени обжалваното решение като неправилно и незаконосъобразно и да постанови ново, с което да отхвърли изцяло исковите претенции. Претендира присъждане на направените по делото пред двете съдебни инстанции разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от насрещната по нея страна - Щ. ИВ. Щ., отговарящ на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК.

В срока по чл.263, ал.2, вр. ал.1 от ГПК няма подадена насрещна въззивна жалба.

С отговора на въззивната жалба, въззиваемият Щ. ИВ. Щ. чрез пълномощника

адв. П., оспорва жалбата като неоснователна. Намира първоинстанционното решение за правилно, законосъобразно и обосновано и моли въззивния съд да го потвърди. Счита, че съдът се е съобразил с аргументите, изложени в исковата молба, обсъдил е събраните по делото доказателства и въз основа на тях е извел и правните си изводи. Съдът изградил вътрешното си убеждение на основата на обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирайки доказателствения материал. Правилен бил извода, че ищеца е извършил транспортна доставка на стоки, като е положил труд във връзка с международния превоз, който следвало да му бъде заплатен. Съдът не бил обвързан от правната квалификация на страните, а следва да издири по свой почин приложимия материален закон. Посочва, че той с пълно доказване установил обстоятелствата, отнасящи се към предмета на спора. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

С въззивната жалба и с отговора не са направени искания за събиране на доказателства от въззивния съд.

В с.з. въззивното дружество „Тереза Транс“ ЕООД, гр. Сливен, редовно призовано, се представлява от пълномощник – адв. К., който поддържа подадената въззивна жалба и моли за уважаването ѝ. Счита, че решението на първоинстанционния съд е недопустимо по изложените в жалбата съображения и моли съда да го обезсили и върне делото на СлРС за ново разглеждане. Евентуално моли решението да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно и вместо него да се постанови ново, с което исковите претенции бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни. Претендира присъждане на направените пред двете инстанции разноски.

Въззиваемият Щ. ИВ. Щ., редовно призован, в с.з. не се явява и не се представлява. По делото е постъпила молба от процесуален представител по пълномощие – адв. П., която посочва, че поддържа подадения отговор. Счита, че решението на районния съд е правилно, законосъобразно, обосновано и моли да бъде потвърдено. Претендира присъждане на направените по делото пред въззивната инстанция разноски.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт съд.

Съдът извърши служебна проверка на обжалваното решение по реда на чл. 269 от ГПК и констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно.

Първоинстанционното решение е обжалвано изцяло с възражения за недопустимост и при проверката настоящата инстанция констатира, че същото е **недопустимо**. Съображенията за това са следните:

Недопустимо е решението, което не отговаря на изискванията, при които делото

може да се реши по същество. Липсата на положителна или наличието на отрицателна процесуална предпоставка прави решението недопустимо. Такова е решение, постановено въпреки липсата на право на иск или ненадлежащото му упражняване, ако съдът е бил десезиран или е разгледал и се е произнесъл по непредявен иск.

Сливенският районен съд е бил сезиран с предявени от Щ. ИВ. Щ. против „Тереза Транс“ ЕООД, гр. Сливен при условията на обективно кумулативно съединяване искове, както следва: иск за заплащане на неплатено трудово възнаграждение за периода 20.06.2019г. – 02.07.2019г. в размер на 216,70лв. /с оглед допуснатото изменение на размера на иска с протоколно определение от проведено на 30.09.2021г. открито съдебно заседание/, с правно основание чл.128, т.2, вр. чл.242, чл.245, ал.1 и ал.2 от КТ; иск за заплащане на сумата от 633,69лв. /с оглед допуснатото изменение на размера на иска с протоколно определение от проведено на 30.09.2021г. открито съдебно заседание/, представляваща неизплатени командировъчни пари за периода 20.06.2019г. – 02.07.2019г., с правно основание чл.215 от КТ, вр. с Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина, ведно със законната лихва върху главниците, считано от подаване на исковата молба; акцесорен иск за заплащане на обезщетение за забава върху главницата за неизплатено трудово възнаграждение в размер на 20,22лв. за периода от 20.07.2019г. до 14.05.2020г., с правно основание чл.86 от ЗЗД и акцесорен иск за заплащане на обезщетение за забава върху главницата за неизплатени командировъчни пари в размер на 73,94лв. за периода от 20.07.2019г. до 14.05.2020г., с правно основание чл.86 от ЗЗД.

По делото е постъпил отговор на исковата молба от страна на ответника, като са оспорени исковете по основание с възражението, че между страните няма трудово правоотношение и се не дължат суми по такава.

В доклада по чл.146 от ГПК, изготвен в проведеното на 28.01.2021г. открито съдебно заседание, районният съд изрично е квалифицирал исковете въз основа на подробно докладваните обстоятелства, изложени в исковата молба и направените от ищеца искания, като такива по чл.128, т.2 от КТ, вр. с чл.245, ал.1 и ал.2 от КТ, чл.215 от КТ и чл.86 от ЗЗД. Разпределена е доказателствената тежест и са указани на страните обстоятелствата, които следва да се установят от всяка от тях, с оглед направените твърдения и възражения, именно във връзка с квалификацията на исковете като претенции за заплащане на възнаграждение за положен труд по трудово правоотношение и за заплащане на командировъчни пари, във връзка с работа по трудово правоотношение и командировка за изпълнението ѝ в чужбина.

При произнасянето си по съществото на спора с атакуваното решение първоинстанционния съд се е произнесъл по иск за заплащане на възнаграждение по договор за услуга /“за извършена услуга“/ и за свързани с нея командировъчни разходи. В мотивите също не са разгледани исковете, които съдът е докладвал и

квалифицирал по чл.128 и чл.215 от КТ, с дадени нарочни указания по доказването. При формиране на правните изводи районният съд не е разгледал искове по КТ, а е разсъждавал на тема възложена и извършена услуга по доставка на стоки в Испания и Португалия.

Следователно районният съд е разгледал и се е произнесъл по иск, с какъвто не е бил сезиран в хода на производството. С атакуваното съдебно решение първоинстанционният съд, в нарушение на процесуалните правила и диспозитивното начало на процеса, *се е произнесъл по непредявени искове* за заплащане на възнаграждение и командировъчни разходи за извършена услуга за доставка на стоки. Произнасяне по предявените обективно кумулативно съединени главни искове за заплащане на трудово възнаграждение за положен труд по трудово правоотношение и за заплащане на командировъчни пари, във връзка с командироване по трудовото правоотношение и съответните им акцесорни претенции за мораторна лихва, няма. По този начин районният съд е постановил едно недопустимо съдебно решение.

Въззивният съд, с оглед разпоредбата на чл.269 от ГПК, извършва служебна проверка относно допустимостта на обжалваното решение и при констатирането на недопустимост, процедира по реда на чл.270, ал.3 от ГПК. Тъй като констатираната недопустимост на постановеното първоинстанционно решение в случая се изразява в разглеждане на непредявен иск /възнаграждение по договор за услуга/ и липсва произнасяне по предявените главни искове по чл.128 от КТ, вр. с чл.242, чл.245 от КТ и чл.215 от КТ и свързаните с тях акцесорни такива по чл.86 от ЗЗД, то въззивният съд следва да обезсили постановеното порочно съдебно решение и да върне делото на същия съд за ново разглеждане и произнасяне по предявените искове от друг съдебен състав.

При новото разглеждане на делото, с оглед изхода на спора по същество, първоинстанционният съд следва да съобрази и направените от страните разноси в настоящото производство.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл.270, ал.3, предл. 3 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение №260478/01.11.2021г., постановено по гр.д.№1202/2020г. по описа на Сливенски районен съд, **като НЕДОПУСТИМО**.

ВРЪЩА делото на Сливенски районен съд за ново разглеждане от друг състав на същия съд и произнасяне по предявените искове.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____